

sumari

Sindicat	4-5
Memòria d'activitat de la Secretaria de les Dones i Polítiques LGTBI	
Salut de les dones	6
Més temps per a tu	
Negociació col·lectiva	7
Pacte de cures. Un avenç en drets de ciutadania	
8-M	7
Actes del Dia Internacional de les Dones Treballadores	
Entrevista	8-9
Belén López, candidata a la Secretaria General de CCOO de Catalunya	
Internacional	9
Cas Pelicot. I la vergonya va canviar de bàndol	
Qui som, què fem	10-11
Evolució de les dones a les eleccions sindicals, al sector del comerç	
Acord parcial en la negociació del IV Conveni del lleure educatiu	
Impulsem la negociació de plans LGTBI als convenis col·lectius	
Una mirada feminista davant la dana	
Altres veus	12
"Yo sigo siendo el rey, tú sigues siendo mi sirvienta"	
Història	13
Les falsedats de la història: "És que amb Franco es vivia millor"	
Núria Pompeia, pionera del còmic feminista	13
Dones amb compromís	14
Montserrat Minobis	
Glossari	14
Cultura	15

EDITA

Secretaria de les Dones i Polítiques LGTBI+
de CCOO de Catalunya
Via Laietana, 16, 5a planta, 08003 Barcelona
Tel.: 93 428 29 13
dones@ccoo.cat / www.ccoo.cat/dones

CAP DE REDACCIÓ

Ana María Moreno Delgado

CONSELL DE REDACCIÓ

Lucía Aliagas Picazo
Maribel Ayné Domingo
Mar Calpena Ollé
Mentxu Gutiérrez Jiménez
Aurora Richarte Giménez
Irene Ortiz García
Mónica Penas Piñero

MAQUETACIÓ

Ana M. Segura Cintas

IL·LUSTRACIÓ DE PORTADA

Emma Gascó Falqué

CORRECCIÓ

Servei Lingüístic de CCOO de Catalunya

DL: B-9227/97

editorial

Encara (i més que mai)
és temps de feminisme

El jutge Carretero interroga Elisa Mouliá després de denunciar l'agressió que presumptament va partir per part d'Íñigo Errejón. Adolfo Carretero no busca la veritat, busca sotmetre-la. Li nega la veu, la infantilitza, la tracta com si no sabés el que diu, com si el seu testimoni no fos suficient. És un episodi més d'un sistema judicial patriarcal que perpetua la violència contra les dones.

No és nou. Les dones han hagut de demostrar la seva credibilitat una vegada i una altra davant d'un món que les ha considerat històricament menors d'edat.

A la Grècia clàssica, la dona no tenia veu pròpia: sempre era sota la tutela d'un home; no era un subjecte polític ni jurídic autònom. A l'edat mitjana, l'Església

reforçava la idea de la dona com a ésser feble i pecador, sense autonomia. I al segle XIX, metges i científics justificaven amb arguments místics que les dones eren fràgils i inestables i que estaven dominades per les emocions. Encara avui, aquesta visió persisteix en el llenguatge, en la cultura i en les institucions. Encara avui, erròniament (ens ho diu la nostra Carme Valls), la investigació científica es fa amb ratolins mascles perquè es presumeix que les femelles són "inestables".

El cinema també ens ofereix un bon exemple de la "buscada" indefensió i infantilització que tant interessa al patriarcat.

Des de *My Fair Lady* fins a *Pretty Woman*, les dones som representades com a éssers immadurs que necessitem ser corregides o rescatades per un home. A *Blancaneu* o a *La bella dorment* han estat els prínceps els que han pres les decisions mentre elles restaven inconscients, sense veu ni voluntat. La ficció reforça el missatge que les dones no en saben, no poden, no controlen, no decideixen.

Aquesta infantilització no és només simbòlica. Es manifesta també en la pressió cosmètica: per mantenir un cos adolescent, per negar el pas del temps. Perquè les arrugues són un fracàs només per a elles; en canvi per a ells són un símbol de serenitat i de maduresa. "Nena, no et deixis els cabells blancs que et fotràs 10 anys a sobre i semblaràs una boja o una bruixa."

També en l'àmbit de la justícia passa el mateix: fins fa poc, per demostrar una agressió sexual, calia haver oposat una resistència extrema. El "no" de la dona s'ha erotitzat mitjançant la pornografia, que cada cop és més violenta i més accessible als nostres fills i filles.

Com Carretero, alguns jutges dicten sentència abans d'escoltar les víctimes. Però això no és protecció, és control. És un missatge perquè la propera sàpiga el que li espera si té el coratge de denunciar. Després de passar 6 hores en una comissaria i 6 hores més al circuit de violència en un hospital, haurà d'enfrontar-se a moltes persones que la jutjaran moralment i, quan sigui el torn de la justícia, que és qui ha de protegir la víctima, això és el que es tornarà a trobar.

Quan les dones arriben a les nostres Portes Violetes convençudes de denunciar el seu agressor la primera pregunta que els hem de fer és la següent: "Et trobes forta per fer això?" És trist, és injust.

Ens volen perpètuament vulnerables, dependents, necessitades d'una tutela masculina que no hem demanat, però que ens han imposat culturalment. Però nosaltres sabem fer, dir i decidir. Sabem què volem. I, sobretot, sabem que encara és temps de feminisme. ●

Mentxu Gutiérrez Jiménez